

ਕੁਦਰਤ ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ?

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਹਾਲਤ ਕਿੰਨੀ ਤਰਸਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘‘ਅਬਨਾਸੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਨਾਸਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਪੰਛੀਆਂ ਅਤੇ ਚੌਪਾਇਆਂ ਅਤੇ ਘਿੱਸਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਉ ਜੰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਦੀ ਮੂਰਤ ਨਾਲ ਵਟਾ ਦਿੱਤਾ’’ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 1:23)। ਉਹ ਲੋਕ ਕਿੰਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇ ਉਸਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਗਿਲਟੀਆਂ ਅਤੇ ਪੰਜ ਚੂਹੇ ਭੇਂਟ ਕਰਕੇ ਫਲਸਤੀਨੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 6:2-5)।

ਅੱਸੂਰੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ 'ਚ ਖੁਦਾ ਬੇਹੱਦ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਬਦਸ਼ਕਲ ਹੋ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਹਾੜੀਆਂ ਵਿਚ।

ਤਰਕ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ

ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਮਰਾਹੀ 'ਚ ਨਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਖਾਲਸ ਤੌਰ ਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਤਰਕ ਨਾਲ ਸੱਚੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਬਗ਼ੈਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਬਾਰੇ ਕਈ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਉਹ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਹੈ

ਕਿਸੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰ ਨੂੰ, ਵ੍ਹਾਈਟ ਹਾਊਸ ਵਿਚ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਘਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਵੇਕੀ ਬੰਦਾ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਸੋਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਜੂਦ ਦੀ ਲੋੜ 'ਤੇ ਜੌਇਸ ਕਿਲਮਰ ਨੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਬੜੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ:

ਲਗਦਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਰੁੱਖ ਵਰਗੀ
ਖੂਬਸੂਰਤ ਕਵਿਤਾ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ,
ਰੁੱਖ, ਜੋ ਗਰਮੀਆਂ 'ਚ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ
ਚਿੜੀਆਂ ਦੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਨਾਲ ਸਜਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ 'ਤੇ ਬਰਫ਼ ਲੇਟ ਗਈ ਹੈ

ਜੇ ਮੀਂਹ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਰੁੱਖ ਜਿਸਦਾ ਭੁੱਖਾ ਮੂੰਹ ਧਰਤੀ ਦੀ ਛਾਤੀ ਵਿਚਲੀ
ਮਿੱਠੀ ਧਾਰ ਚੁੰਘਣ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰੁੱਖ ਜੋ ਦਿਨ ਭਰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦਾ ਹੈ
ਅਤੇ ਦੁਆ ਵਾਸਤੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ
ਬਾਹਾਂ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕਦਾ ਹੈ।
ਕਵਿਤਾ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।
ਪਰ ਰੁੱਖ, ਖੁਦਾ ਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।'

ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ

ਇਨਸਾਨ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਗਗਨਚੁੰਬੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਅਤੇ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਜਹਾਜ਼ ਬਣਾ ਲਏ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਅਸਲ 'ਚ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਖੁਦਾ ਅਸੀਮਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬੇਹਤਰ ਹੈ।

ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ

ਕਿਸੇ ਅਦਿੱਖ ਹੱਥ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਗ੍ਰਹਿਆਂ (ਸਾਡੀ ਧਰਤੀ ਦਾ ਭਾਰ 6,592,000,000,000,000,000,000 ਟਨ ਹੈ) ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਖੁਦਾ ਜਿੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਜੀਵ ਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣਾ ਔਖਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਵੀ ਹੈ।

ਉਹ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬੰਧਾ ਹੈ

ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ, ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਸਿਆਲ ਅਤੇ ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਗ੍ਰਹਿਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, '‘ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬੇਨੇਮਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਤਰਤੀਬ ਅਤੇ ਨਿਆਮ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਖੁਦਾ ਹੈ।’

ਉਹ ਇੱਕੋ ਹੈ

ਕਿਸੇ ਸੁਆਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁਆਰਨ ਵਾਲੇ ਅਦਿੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਕਾਮੇ ਹਨ: ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇੱਕੋ ਦਿਮਾਗ, ਇੱਕੋ ਦਿਸ਼ਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨਿਆਮਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਵਿਚ ਇਕਸੁਰਤਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਇੱਕੋ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਿਮਾਗ ਵੀ ਇੱਕੋ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਭਲਾ ਹੈ

ਇਨਸਾਨੀ ਪੱਖ ਤੋਂ ਤੂਫਾਨ, ਬਿਮਾਰੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਵਰਗੀਆਂ ਕੁਝ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਪਰ ਸਭ ਦੁੱਖਦਾਈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਨਾ ਭਲਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜੋ ਬੀਜਣ ਲਈ ਬੀ, ਖਾਣ ਲਈ ਰੋਟੀ, ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਮੀਂਹ, ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਮਨ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਫਲਦਾਇਕ ਰੁੱਤਾਂ ਦਿੰਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਦਿਆ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਕਿਸੇ ਬੁਰੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਿਆਈ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਖੁਦਾ ਭਲਾ ਹੈ।

ਉਸਨੂੰ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ

ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਕੁਝ ਬਦਸੂਰਤੀ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰਕ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਇੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਕਿ ‘‘ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਖੂਬਸੂਰਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਸੰਦ ਹਨ!’’ ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁੱਲ ਚੌਰਸ, ਬਗ਼ੈਰ ਖੂਸ਼ਬੂ ਦੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬੁਲਬੁਲ ਨੂੰ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਭਰਮਾਰ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਪਸੰਦ ਹੈ।

ਉਹ ਸਦਾਚਾਰੀ ਹੈ

ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਕੋਈ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ ਕਿ ਬੇਜਾਨ ਤੱਤ/ਪਦਾਰਥ ਸਹੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਜਿਸਨੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ, ਗਲਤ ਜਾਂ ਸਹੀ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਨਾਲੇ ਸਬੂਤ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਨਾਸਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਦਾਚਾਰੀ ਜੀਵ ਹੀ ਹੈ।

ਮੁਕਾਸ਼ਫੇ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ

ਖੁਦਾ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਭਾਵੇਂ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਪਹਾੜਾਂ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂ ਅਕਾਸ਼ 'ਚ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਖ਼ਾਸ ਮੁਕਾਸ਼ਫੇ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਰੰਭ ਬਾਰੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਫ਼ਰਜ਼ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਮਿਕ ਪੱਖੋਂ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਦਾ ਰਾਹ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ

ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫੇਫੜਿਆਂ ਲਈ ਹਵਾ, ਪੇਟ ਲਈ ਭੋਜਨ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇਪਣ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਤਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਕੁਦਰਤ ਇੰਨੀ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੀਆਂ ਧਾਰਮਿਕ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਬਗ਼ੈਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਅਸਲ 'ਚ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਲਈ ਇੰਨਾ ਕੁਝ ਕਰਨ ਤੇ ਵੀ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਹ ਬੜੀ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਇਤਿਹਾਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਖ਼ਾਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਜ਼ਬਾਨੀ, ਫਿਰ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਫਿਰ ਪੱਥਰ 'ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕੀਤਾ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਖ਼ੀਰ 'ਚ ਮਨੁੱਖ ਬਣਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਦੂਰਅੰਦੇਸ਼ੀ, ਭਲਿਆਈ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਇਕੱਠੇ ਵਿਖਾਏ ਗਏ। ਉਹ *ਇਮਾਨੁਏਲ* ਭਾਵ 'ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ' ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹ ਸਾਡੀਆਂ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਲਈ, ਸਾਡੀਆਂ ਸਭ ਕਮੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ *ਗੋਏਲ* ਭਾਵ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਣਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਆਨੰਦ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮੁੜ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਲਕਿ ਭਰਪੂਰੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਬਣਿਆ।

ਸਾਰ

ਆਮ ਮਨੁੱਖੀ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਰੰਭ, ਫ਼ਰਜ਼ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਆਸ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਮੁੜ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਕੇ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਭ ਵਧੀਆ ਅਤੇ ਖ਼ੁਬਸੂਰਤ ਦਾਨ ਬੇਹਤਰੀਨ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਸਰਵੋਤਮ ਰੂਪ, *ਅਗਾਧੇ* ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਭਾਵ ਉਸ ਇੱਕੋ ਸੱਚੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਭੇਜਿਆ। ਇਹੀ ਉਹ ਖੁਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਅਸੀਂ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਟਿੱਪਣੀ

¹ਜੋਇਸ ਕਿਲਮਰ, *ਟ੍ਰੀਜ਼ ਐਂਡ ਅਦਰ ਪੋਇਮਜ਼* (ਗਾਰਡਨ ਸਿਟੀ, ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਡਬਲਡੇ ਐਂਡ ਕੰ., 1914), 19.